

COLUMN

UITGESPROKEN BIJ DE AANBIEDING VAN HET JAARLIJKSE CADEAU VAN DE LEDEN VAN VERDIENSTE VAN HARMONIE GAUDETE IN DOMINO OP 25 JANUARI 2011

Laten we onze historische blik eens richten op het Nederland aan het eind van de zestiger en het begin van de zeventiger jaren van de vorige eeuw. Er komen dan beelden voorbij van mensen die langzaam aan welvarender worden en van wereldlijk en geestelijk gezag en aanzien dat tanende is.

Studenten bezetten het Amsterdamse Maagdenhuis en eisen van hun hoogleraren vooraf inzicht in de samenstelling en inhoud van de tentamens en vervolgens cijfers niet lager dan 7,3.

Een steenworp verderop dansen na zonsondergang de provo's op het Spui rond het Lieverdje, begeleid door de symfonische klanken van een lustig knetterend kampvuur. Bouwvakkers koelen hun woede op de bestelbusjes van dagblad De Telegraaf.

De al genoemde heersende wereldlijke en geestelijk-religieuze elite trekt zich door al die in haar ogen onverkwikkelijkheden dan vervolgens geschokt, ontdaan en tandenknarsend terug in haar respectievelijke bastions. En in chique achterkamertjes wordt de dure eed gezworen dat zeker binnen 40 jaar na dato de grote restauratie in gang zal worden gezet, met het doel het rapaille radicaal en voorgoed uit de elitaire grachtengordel te verwijderen. Opmerkelijk genoeg blijkt dan overigens later dat zij zich onthutst realiseren daardoor zelf de nieuwe elite te zijn geworden.

Intussen wordt het dorp Cuijk in de vaart der volkeren opgestuwd, hetgeen een indrukwekkende voortgaande industrialisering met een daarmee verbonden woningbouwprogramma tot gevolg heeft. Dat vertaalt zich vervolgens weer in de vestiging van divers pluimage van autochtone en allochtone herkomst met goede en soms minder goede eigenschappen en bedoelingen.

In de parochie van Sint-Martinus wordt – zoals in die dagen elders ook gebruikelijk – een jongerenkoor opgericht met de hoopgevende naam Sjaloom, dat tot taak krijgt de zaterdagavondliturgie muzikaal op te luisteren.

Tezelfdertijd zit ver weg de rijzende ster Andrew Lloyd Webber in zijn studeerkamer te schrijven aan een nieuw muziekstuk, dat hij "Rockopera Jesus Christ Superstar" doopt. Een platenmaatschappij ziet er vervolgens een dik belegde boterham in en omstreeks 1971 verschijnt de lp.

De dirigent van het Cuijkse jongerenkoor neemt intussen kennis van de nieuwe hype, koopt de grammofoonplaat en nodigt zijn toenmalige MuziekAdviesCommissie, bestaande uit de harde kern van het koor, uit bij hem thuis om de leden kennis te laten nemen van die hoogst moderne, indrukwekkende en vooral goed in het gehoor liggende swingende compositie. Onontkoombaar wordt daarna besloten minstens het nummer "Everything's alright" op het repertoire te zetten, al was het alleen maar om enige troost te bieden voor de ongemakken die zo kenmerkend zijn voor de leeftijdsfase van de koorleden. Het koor zelf blijkt er wel pap van te lusten. Evenals de handenwrijvende zielenherders op de pastorie, die blij verrast en zelfs euforisch raken door de kijkcijfers van de zaterdagavondlijke vieringen.

Inmiddels zijn het nu andere tijden geworden, tijden van stevige veranderingen. Zij die destijds de dure restauratie-eed hebben gezworen, lijken nu aan de winnende hand. De steeds bloeiender Teaparty bestaat intussen allerminst uit theekransjes. Hoogleraren steunen nadrukkelijk het studentenprotest tegen de afbraak van hun onderwijs en zijn volgens de regering daarmee compleet de weg kwijtgeraakt. Een schier eindeloze aaneenschakeling van de meest stompzinnige televisieprogramma's verkoopt men onder het mom van kijkcijferkanonnen, waarmee het volk onder de narcose wordt gebracht van brood en spelen. Vreemdelingen zijn vreemd, bijkans bij voorbaat verdacht, totdat het tegendeel is bewezen en dan nog. Dichter Huub Oosterhuis is met tekst en al door de bisschoppelijke ballotagecommissie van het religieuze lied de kerk uit gebonjourd.

In Oss worden aan gelovige overledenen drie uur na hun verscheiden geen laatste sacramenten meer toegediend. Heiligverklaringen hebben zich nog nooit zo in een enorme voornamelijk Romeinse bloei en populariteit kunnen verheugen.

Maar toch, maar toch..... Het muzikale bloed kruipt ook nu weer opnieuw waar het niet gaan kan.

De partituren van Andrew Lloyd Webber's Superstar worden opgezocht, uit de kast gehaald en afgestoft. De arrangementen worden bestudeerd en nieuwe worden gemaakt of bestaande aangepast. Artiesten worden aangezocht en gemotiveerd, een locatie is gevonden.

En zo raakt in zekere zin na veertig jaar de cirkel weer rond: de kerkelijke harmonie van Sint-Martinus speelt met behulp van de jaarlijkse gift van de zeer gemotiveerde Leden van Verdienste delen uit Lloyd Webber's rockopera Jesus Christ Superstar met zang van het koor Noisy Voices. Weliswaar een ander koor dan destijds, maar één waarvan een enkel lid nog muzikaal diende onder het Sjaloom van lang geleden. En dit alles ook nog uitgevoerd in een tempel. Weliswaar een andere tempel, maar ook weer op die steenworp afstand. De tempel die Schouwburg heet. Vanzelfsprekend aan de Grotestraat. Dat gelukkig wel natuurlijk.

Louk Hombergen